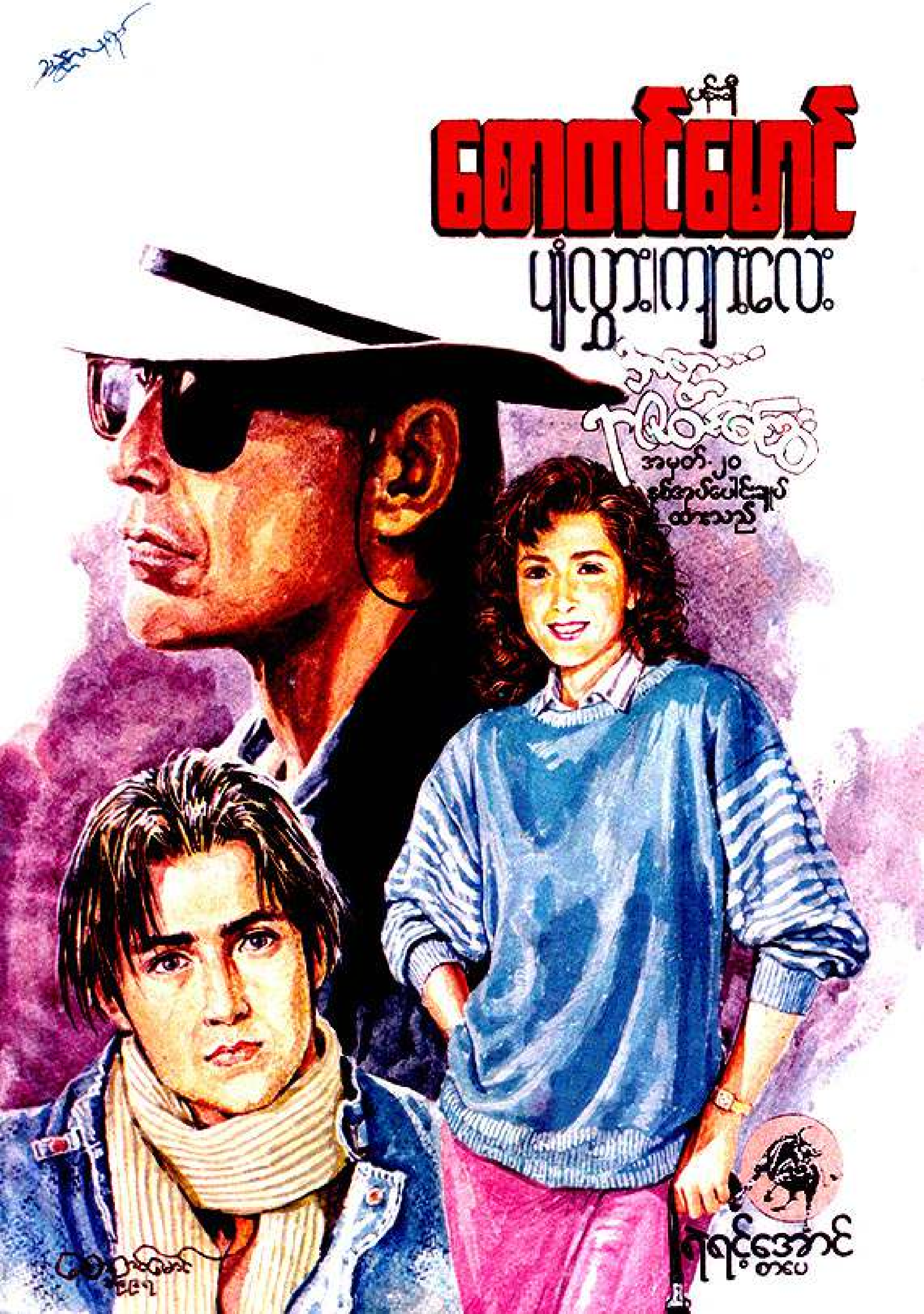

တောင်ပေါ်
ပျံသွားကြားလေး
အမှတ်-၂၀

ဆူဆူညံညံ အသံများကြောင့် ရွာထိပ်စေတီနားသို့
ရောက်နေသော မုဆိုးထား၏ ခြေလှမ်းများ တုံ့ခနဲ
ရပ်သွားသည်။ လယ်ကန်သင်း မိုး ဘက်သို့လှမ်း
ကြည့်လိုက်တော့... ရွာမှပြေးသူကတစ်ယောက်
လိုက်သူက တစ်စု......

ရွာမှာ ဘာများ ဖြစ်လို့ပါလိမ့်........" မျှော်သွား
တမ်းလောက် ရွာကို မပြန်ဖြစ်သည်မှာ (၃)
ရက်လောက်ရှိခဲ့ပြီ။ တစ်ဖက် ကိုရွာမှ သူငယ်
ချင်းကိုတင်မြွှေ့ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ သွားရာ၍
နိုင်း ကြည့်နေရသည်........

ပြေးလာသူက မျှသွား၏ ရွာရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ အာပြစ်ပြစ် မျှသွား သည် ခေါင်းကြည့်နေ၍ မဖြစ်။ လိုက်သွားရပါစေတော့ ဟုသွား ကြည့်လိုက်တော့ အဘအိုးသိလနှင့်..
သူ၏မြေးအားဦးလေးကိုသူတော်.. ရဲဘာရေဒ္ဒိနှစ်ပြီးနှင့် ရွာသား တချို့။ မှုတ်ခ နဲ့ ကုဂ္ဂိုလ်ပင် ဆီသို့ မျှသွား ကပ်လိုက်သည်..
ရွာမှပြေးလာနေသူသည် တစ်ခုခုကျူး လွန်သူဟု သတ်မှတ်လိုက်၏။ ထိုသူ ကုဂ္ဂိုလ်ပင်အားသို့ ရောက်လာချိန်...

ပြေးလာသူသည် ရှော့ပင်မထားသော အချိန် ကခါကြောင် ပျံလွှား၏ ချုပ်ချောင်ကြိုးကို ခံ လိုက်ရ၏၊ မျက်နှာကို မှုတ် ခနဲ လှည့်ကြည့် လိုက်တော့ သက်တစ် ဖက်ပွင့်ဟသော နှုတ်တိုက ကိုဘသိန်း....
ဟင်... ဦးဘသိန်း
မျှလွှား... ဝိုက်သည့်ကလေး ပါကွ...
ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ဦးဘသိန်း...
သူ..သူတို့ ငါ့ကို မတရား ဖမ်းကြ တော့မယ်...

ရွာသို့ ရောက်လာကြီး ပြေးလာသူ က ပုည္ဏာဦးလေး ကိုသူတော်....
ဘာဖြစ်တာလဲ ဦးလေး.....
ဓိကောင်ဘသိန်း... မနေ့က ရွာထိပ်က ဇရပ် ကန်မှာ မဖြူသွင်ရဲ့ သား လေးကို သတ်သွားတယ် လေ... အခု ရဲဂရုဂိုင်းတွေ က လာဖမ်းတော့ ထွက် ပြေးတာ....
မဟုတ်ဘူး... ကျုပ် လုံးဝမသတ် ဘူးဗျာ...
ဟုတ်ပါတယ်... ခင်ဗျားကို သတ်တယ်လို့ ကျွန် တော်တို့ရဲ့ အဖွဲ့က တစ်ထစ်ချ မပြောပါသေးပါဘူး၊ ခု.. မသင်္ကာ လို့ ကျုပ်တို့ရဲ့ စခန်းကို ခေါ်ပြီး စစ်ဆေးမှာပါ၊ စစ်ဆေးပြီး ရင်ပြန် သွားရမှာပါ.......

ဟုတ်တယ် ဆောင်ဘာသိန်း ဒါ ကိုးသီလပြောတာကို နားထောင်ပါ.. ရှဲဘာရာဇီတွေက မင်းကို စစ်လေးဖို့ပါ မင်းခုလိုထွက်ပြေးတော့ ပို့ပြီး မသင်္ကာစရာဖြစ်ရပြီပေါ့...
ကဲ..ကဲ..မတ်တတ် ရပ်လိုက်ပါဦး..ကျွန်ုပ်တို့ နဲ့ ခေါင်ကြီး လိုက်ခဲ့ပါ..
ဒီအတိုင်း ထားလို့ မပြေးဘူးလေ..လက်ထိတ် ခတ်ပါ ခု တရားမှ ပြေးပြီး ထွက်ပြေးရင် လိုက်နေ ရှိဦးမယ်....
မလိုပါဘူး သူ တော်ရာ.. ဒါမသင့် ရင်ပြီးတာပဲ...

ဒီမှာကြည့်.. မင်းဘိုးဘိုးပါ က ရှာတွေ့လာတဲ့ ငါးဆိုတဲ့မှိန်း သေသွားတဲ့လေစိရဲ့ ရင်ဘတ်မှာလည်း မှိန်းဒဏ်ရာနဲ့.. ပြီးတော့...
ကလောင်တွေ့ခဲ့တာလဲ မင်းငါ့ကောက်နေကျ ရေကျို ပေါက်နားမှာ.. ပြစ်မှုက ထင် ရှားနေပြီပဲ.....
ဟေ့ကောင်သူတော် မင်းနဲ့ငါ သူငယ်ချင်းတွေ ပါကွာ.. ငါ့အပေါ် ဒီလောက် ကြီး ထွန်းနေစရာ မလိုပါ ဘူး.. ငါဖြစ်ရင်ငါခံမယ်
ကဲ တော်ကြပါတော့... ကိုဘသိန်း ကျွန်တော်တို့နဲ့. စခန်းလိုက်ခဲ့.. တဘာဘိုးသိလ ဲ လိုက်ခဲ့ပါဦး.. ကျွန်တော်တို့သူ တွေ မြင်နိုင်ပါပြီ....

ရဲအရာရှိကကိုဘသိန်းကိုခေါ်သွား တော့သည်။ရွာဘက်သို့ရွာသားများ ပြန်ဝင်သွားချိန် တစ်ယောက်တစ်မျိုး ထင်မြင်ချက်က မျိုးစုံနှုတ်ဆိတ်သူက မျှသွား......
မှုံသွား နားမလည်နိုင်သေးက သူ့မီးလေး ကိုသူတော်။ကိုသူ တော်သည် ရွာခံအလှနံအေး ပြီ မိုးမိုးကြီး နေထိုင်တတ်သူ၊ သူ့ရဲ့ ယာလုပ်ငန်းလေးကိုပဲ အကျ လုပ်ကိုင်နေသူ... မည်သူနှင့်မျှ စကားရောဝင်ဝင် လည်း မရှိလှ၊ တစ်ရွာလုံးမှာ သူ ပေါင်းသင်းသူက ကိုဘသိန်း တစ်ဦးတည်းပင်....
၃-သည်ကိစ္စမှာ တကယ်ကြံစည်သူ ကို ဘသိန်းကို သူကိုယ်တိုင်ခိုးသော်ငြား ဆင်းသည်။ သေသူလေးနှင့် ဦးသူတော် မှာ တစ်ရွာတည်းသား ဖြစ်ရင်းရင်း နှီး ရှိလှသည်မဟုတ်......

ဦးလေး ကိုသူတော်ရဲ့ စကားကြောင့် ပျံ့သွား မိုးချုပ်ရဲ့ အားသင့်သွား ရသည်......
မိုးကောင်းစေဖို့ ခုရမှ အေးမှာ...
ဘာဖြစ်လို့ အမှာလဲဦးလေး ရ.....
ဘာဖြစ်ရမှာလဲ သူ့မရှိမှ ရွာထိပ်ရေ ကန်ကြီးက ကျလာတဲ့ ရေလွှဲပေါက်ကာင်းတွေ ကိုရမှာပေါ့ကွ...
ဟာ...ဒါတော့ မကောင်းပါဘူး၊ သူတို့ မိသားစုက ဒါလေးနဲ့ဘဲ ရရှာ၊ ကိုဘသိန်းကြီး ကလဲ နှာကျီ.. မိန်းမလဲ မရှိ၊ ကကြီးမ နှင်းရည်နဲ့ ဘဝပိုနှစ်လောက်...

မင်းပါလေမိသက်ငိုင် အားစမ်း၊ ဒီကောင်ကပါမကကျွန် ကွ ငါ့ဘကြေးပါးထောင်ဖို့ စိတ်ရှိမဆဲပါသေးဘူး ...မင်း ဘာသိလဲ .....
သူမှား နှုတ်ကို ကြည့်မနေနဲ့ ရှိမိ သားရက်ပဲကြည့်...
ဟန်သာ လှပ်ခဲ့ရ တာ ကိုယ်တွေ့တော်ခဲ့ပြီ ကွ.. မင်းကလဲ စာလုပ်တာကိုင် မယ်မယ်ရရမရှိ ငါ့ယာခင်း ကလဲ ဒီနှစ်မိုးကိုက်လို့ဘာမှ မရှိဘူး၊ မင်းသိတော့ ရှိမလေး တွေကြည့်ပါစမ်း.. မင်းစာသိနဲ့ ငါ့ ကစ်ဘက်မှာ ဆန်ပြတ် ဘယ်နှစ်ခါပြတ်သောက် ရရလဲ....
ဒီလကြွေးတွေ မင်းစာသိနဲ့ ပါ..ဒီတွေ့ပြည်ပါတ်ကကျလာမယ် ငါ့တွေကို ဒီကောင်မကြိုက်ငါယူမယ် ဒီငါးတွေကို ရွာထဲမှာရောင်းပြီ ငါမိန်း မ..ငါ့ကလေးတွေကို ထမင်းပမ်းပြွန် ကောင် ငါကျွေးရမယ်....
နှင်းရည်ကို ဆောင်နေမကြွက် ကျော....
၁၁

ဘာ..ကိုယ့်ဒီသားရ
စေ့ဆွက်ခဲ့တာ မမှားဘူး သူ
များစေ့ဆွက်မှုနေတဲ့
ကောင်-ကျော်ကွ...
ပျံလွှားပါးတစ်ဖက်ပူဆင်းသွားသည်..ငယ်ငယ်
လေးထဲက တစ်ခါမှမရိုက်ခဲ့ဘူးသော ဦးလေး..
ဦးလေးစိတ်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ပါသလဲ..
လှစ်ခနဲထွက်သွားသောဦးလေး၏ ကျောပြင်ကို
ပျံလွှားမျက်ရည်စို့လာရတော့သည်...
ဦးလေးကို ကျွန်တော်စိတ်မဆိုး
ရက်ပါ..ဦးလေးဟာကျွန်တော်
ဘဝရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပဲမဟုတ်လား..
ဒါပေမဲ့ဦးလေးရယ်...မိမိရဲ့ အခက်
အခက်ကို ဖြေလည်စေချင်တာ
နဲ့ ပဲ သည့်လမ်းကိုရွေးသင့်ပါ
ရဲ့လား‌ငွေပါးထောင်ဟာအကြောင်း
ပြရုံသက်သက်ဖြစ်မနေပေဘူး
လား..

ငါ့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မျှလွှာ၊ မင်းကို ငါ့သား အရင်း
တစ်ယောက်လို ငါချစ်တယ်၊ မင်းအဖေ ငါ့အစ်ကို
ကြီး ဆုံးပါးကတည်းက မင်းကို ငါလက်ဖျားနဲ့
တောင် မတို့ခဲ့ဖူးဘူး၊ ဒီအသက်အရွယ်ထိ ငါ့ရဲ့
ယာလုပ်ငန်းမှာ မင်းကို ဘာမှ မခိုင်းခဲ့ဘူး...
မင်းရဲ့ ကျောင်းစရိတ်တွေ
ကို ငါတို့မိသားစုဘယ်
လောက်ခြိုးခြံချွေတာခဲ့
ရတယ်ဆိုတာ မင်းလည်း
နားလည်မှာပါ..ဒါပေမဲ့
မင်းရဲ့မျက်လုံးတွေက
ငါ့ကို နားမလည်သလိုပါပဲ
ဟူး...
ကိုသူတော်.. ရှင်မအိပ်
သေးဘူးလား.. သက်ပြင်းတွေ
တဟင်းဟင်းနဲ့ ညဉ့်နက်ပြီ
တော်......

စိတ်တွေ ကယောက်ကယက် ဖြစ်နေတုန်းပါ မကြည့် ရယ်.. နင်လဲ အိပ်တော့ လေ..
မအိပ်နိုင်သေးဘူးတော် ခု.. ကိုဘသိန်းကို ဖမ်းသွားတော့... ရှင့်အဖေတို့သိရင် ဒီရွာလိုက် ကင်းတွေကို ရှင့်ကိုဖမ်းဖို့ ပေးမှာ လား...ရှင့်အဖေက သမာသမတ် မှုတယ်နော်....
ဖြေဖြေရှာပါကွာ ငါ့ဖေကလေ သူကြီး ဦးသူ အချစ်ဆုံး မြေးလေး မို့လို့ လဲ ရှိတယ်ပြီးတော့.. မွေး စားသား လေးမယ် ငါ့ဟာ.. ခုအချိန်မှာ ဘာမှ တည်း သောသားပဲ ပေးရမှာ ပါ...
လေ့ရှင်တော့ ကောင်းတာပေါ့.. ခု ကျွန်မတို့တော့နေပြီ.. ညနေက တောင်သွယ် လှော်ဟင်းလေး...
တောက်ကွာ... ဒီကောင်...

မိုးစက်က တစ်ဖြည်းဖြည်းပြောက်၊ ရွာထိပ်ပါရာ
ကန်ကြီး၏ ရေလှိုင်းပါက်မှာတော့ နှင်းရည်နှင့်
မှုန်သွား စပါးစဝင် လှလှငေါ ဆယ်သောက်..
ဟိုမှာ.. ငါကြီး တစ်ကောင်ပါလာ ပြီ.....
ထိုအခိုက်..
ဟေ့.. အားလုံး
အဲဒီရှုံ့ပါက်ကို
မသွားကြနဲ့..
ကိုသူတော်၊ တသံကြောင်၊ အားလုံး ၏
အားသင်သွားသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ
တော့ ငှက်ကြီး တောင်မိ တစ်ချောင်း..

ဘာလို့ဖယ်ရမှာလဲဦးလေး၊ ကျွန်မအလေးအပိုင်ရထားတဲ့ရေချဲ့ပေါက်ကိုကျွန်မပဲဆက်လုပ်မှာပေါ့...
အေး...နင့်တလေ မြို့ကျွန်ကရတယ်... ခု...မရဘူး...
မဖာရှားမှာလည်း ပါနှင့်ဦးသူတော်...
ကျုပ်...ဘိုး ဘီလန်းသွား တိုင်မယ်...
နှင်းရှည်က ပြောပြောဆိုဆို ရွာဘက်သို့ ထွက်သွားသည်....
ဦးလေး...နှင်းရှည် ကိုကိုသွားပြီ ရော့ဒြ....
ပွဲသွား...မင်း အသာနေစမ်း ရော့.. ဟောဒီပလိုင်းနဲ့ကျလာတဲ့ငှိုးတွေ ကောက်ထည့်..

ပျံလွှား လုပ်ရလေမယ်၊ စိတ်ထဲက မသို့ မသန့်ဖြစ်နေတာ သည့်ရေလှဲပေါက် ကိုလုပ်ပြီ တစ်ရွာလုံးက စိတ်မဝင်စား ဒီး နိုးတွင်းအခါကနဲရေပြင်သည့် ရေလှဲ၏ တကျိုးကျွက်က ရွာထဲသို့ ရောစွမ်း ကျကုန်သည်.....
ရွာလယ်လမ်းတွေမှာ ခွဲ့ဖွက် တွေကမနည်း။ သို့ပေမဲ့.. မည် သူ့မှ မလုပ်ကြ။ ကိုဘသိန်းက ပျံလွှားကို ရွာသားမဟုတ်သေး... ခင်စစ်သူသည် မြို့ကြီးသား လူ လည်တစ်ဦးသာဖြစ်သည်....
ကုန်းရောင်းစာယပ်ကိုစွဲဖြင့် သွားလာရင်းမှ ပျံလွှား ကို ကျွည်းပင်စုရွာသူ မြရီနှင့်တွေ့ဆုံချစ်ကြိုက်ခဲ့ပြီး ထို ရွာ တွင်ပင် ဘဝသစ်ကို ထူထောင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ယခုတွင် မြရီတို့ ဘက်မှ လူကြီးတွေက သဘောမတူကြ.....
ကိုဘသိန်းသည် ကလေးနှစ်ယောက်အဖေ တစ်ခု လပ်ဖြစ်သည့်အပြင် သောက်စားမူးယစ်ကာ မိန်းမရှုပ် ရှုပ်သူ တဖြင့်သည်း မြို့ပေါ်တွင် သတင်းကြီးသည်။ သစ္စာ တရားကိုတန်ဖိုးထားတတ်သူမဟုတ်၍ တစ်စစနှင့်အပေါင်း အသင်းများနည်းလာကာ စီးပွါးမဖြစ်တော့သဖြင့် နောက် ဆုံး မြို့ကို စွန့်ခွါလာသူဖြစ်ရှိ သူ့ကို လက်မခံနိုင်သော မြရီ၏ ဆွေမျိုး သားချင်းများက ပျက်ခဲ့သေးသည်...
လင်ဆိုးမယား
တပါးပါး ဆိုတဲ့စကား
လို့ဖြစ်နေမယ်နော်..
၁၇

မည်သို့ တားတား မြရီကား လူကြီးများ စကား
ကို နားမဝင်ခဲ့ပေ၊ အကြောင်းသော်ကား ကိုဘ
သိန်းကို မြရီကိုယ်တိုင်က တမ်းတမ်းစွဲ ချစ်ခဲ့ပြီ
နှင့် အားလုံးလက်လျှော့ခဲ့ရသည်။ ထိုနောက် ကို
ဘသိန်း၏ အကျင့်စာရိတ္တကို ရပ်ရွာက ကဲ့ရဲ့ချ
ခဲ့သည်မို့ မြရီ၏ ပတ်ဝန်းကျင်၏ ဝိုင်းဝယ်မှုကို
ခံခဲ့ရသည်။ ကိုဘသိန်းကား သောက်စားရပ်
ကားမြို့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကလိမ်ကျမြဲတည်း။
တစ်နေ့တွင် ကုန်စရောင်းအဝယ်ကိစ္စ
ဖြင့် ခရီးသွားရာမှ ကားမှောက်ပြီး လက်တစ်
ဖက်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍
ကိုဘသိန်းလည်း ကုန်ရောင်းဝယ်ခြင်းလုပ်ငန်း
ကို ရပ်တန့်လိုက်ရသည်……
ထိုစဉ်က နှင်းရည်မှာ ဆယ်နှစ်သာရှိ၊ တင်မေ
သုံးနှစ်ပေလောက်မှာ သုံးနှစ်နှင့်တစ်နှစ်လက်
တစ်ဖက်မရှိရှာသော ကိုဘသိန်းမှာ သူများ
တွေလို လယ်မလုပ်နိုင်သဖြင့် မြရီပိုင်လယ်
မြေနှစ်ကွက်ကို သူတစ်ပါးထံ ငှါးရမ်းကာ…
ဆိုင်လေးတည်၍ ဈေးရောင်း
သည်။ ဆိုလေမယ့် လူတကာနှင့်
အဆေး မကောင်းသူမို့ ဝယ်သူနည်း
၍ ချောက်တီးချောက်ချက်…
မြရီခမျာမှာတော့ ဘေးဆုံးမိုးယပ်၊ စိုင်ရှာ
ထိမှာပဲ နေနေရသူ၊ နဂိုက ကိုဘသိန်းအဖြစ်
ကား မလှပါ၊ ကလေးသုံးယောက်အဖေ ဘဝမှာ
ကိုဘသိန်း စလေ အာရုံကျသည်….

မြို့ဆုံးတော့ မိုးချုပ်တော့သည်။ သူ့မှာ
ဖေါ်မသေသာသည့်နှင့်သိမြင်ခံနိုင်သည့်
မျှတွေ့ရသွက် ကိုဘသိန်း ခေါင်းတရား
ရှုမြင်လာသည်။ သူ၏ဆိုးကျိုးများက
ဂမ္ဘီရပြည့် နှလုံးလှကြီး ကြာသော်
သူ့ မိသားစုအားခေတ်ရေးမကူညီပါ..
သူ့ကျေးမှုများကို သူမြင်နိုင်ရန်ကြိုးစား
တော့သည်.......
ယခုအခါ ကန်ပေါင်မှုလျှံကျသောရေတွေ
က အနီးနားရှိကန်ခင်းသို့ပင်ရောက်
ကုန်၍ လယ်ယာမျိုးခင်းတွေပျက်
ရသည်။ နောက်ဆုံးသဖြင့် ကိုဘသိန်း
တို့ လယ်ကွက်တွေမှာ အဆိုးဆုံး၊
ကဲ.. ကသာကြီးသိလ
ရေ...ရည်ညွှဲပါကြစ်
ခုတော့ လုပ်ရမယ်.
ကိုဘသိန်း သဘောပဲ
လေ.. ဒီလယ်ကွင်းသားတွေ
ကတော့ စိတ်မဝင်စားကြဘူး...
မိုးကျွင်းမှာ ဒီလိုဖြစ်နေတာသူတို့
အလို မရှိမလာလို့မိုးရေကြီး...

နောက်ဆုံးတော့ ကိုသာသိန်း ဆုံးဖြတ်ချက်
ချလိုက်သည်။ မြွေရာသီ ကန်ရေကူးချိန်
တွင် ရောက်နေတော်သောက် တနင်္ဂနွေမှ
ပါလေရာ ကျယ်ရေညွှဲပေါက်ကိုဖြိုး မှုပန်း
၇နှ ဆရာများကိုခေါ်၍ သူကိုယ်တိုင်ဖြေဖြင့်
သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေး လုပ်ပစ်လိုက်သည်။
ထိုနှစ် မိုးတွင်း ရောက်တော့ ကန်မှာရေ
မလျှံတော့ပေ။ လျှံတော့မည့်ရေများ
သည် ရေညွှဲပေါက်မှတစ်ဆင့်ချောင်း
ရိုးလေးထဲသို့ စီးဆင်းကုန်သည်...
ရေညွှဲပေါက်မှကျသောရေထဲတွင်...
ကန်ကြီးအတွင်းမှငါးမျိုး
စုံရောနှောပါလာတတ်သည့်
ရေညွှဲပေါက်အောက်မှ
ကောစိပ်စိပ်ဖြင့်ခံနေရ
သာ၊ ကောထဲမှာတော့
ငါးခူငါးကျည်း၊ ငွေးမြ
ရေ့ငါးကအစတစ်ခါတ
လေပါလာတတ်သည်...
တစ်နေ့တစ်နေ့ လေးငါး
ပိဿာကမနည်း.....

သည့်ရေညှိပေါက်ကို လိုချင်သူတွေ များသည်။ ထိုလေသံ
သကြီး ဘိုးသိလက ကိုယ်တိုင်အနစ်နာခံ ဆောင်ရွက်ပြီး
သူ့ ကိုဘသိန်းကို အပိုင်စားပေးပစ်လိုက်သည်။ နောက်တွင်
ကိုဘသိန်းကိုင်၊ ညာရာလည်း
ရောက်၊ ဂုဏ်ပြုရာလည်းရောက်၊ သူ့စီးပွားဝတ်နေရေး
လေးလည်း အနည်းအကျဉ်းတော့ ပြေလည်သွားရတော့သည်။
နင်းရှည်က ရွာထဲလှည့်ပြီး ငါးရောင်း
ကိုဘသိန်းက ကလေးနှစ်ယောက်
နှင့် ငါးကို စောင့်ဖမ်း.....
ဟော..ဟိုမှာ ဘဘိုးလာနေပြီ...
ဟော့ကောင်..သူ့ကောင် နင်းရှည်ငါးကိုလာထိုင် တာ ဆယ့်ရက်ပြီလား....
၂၁

ဟုတ်တယ် ကလေး...
မင်း ဒီလိုလုပ် လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ကွ....
မဖြစ်ပါပေမယ့် လုပ်ရမှာပဲ.. နှင်းရည်တို့ကမှ ငြိမ်းချမ်းစရာ လယ်ပိုင် ကလေး ရှိသေးတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ကျောင်းစားတာလို့ ငြိမ်းချမ်းစရာ လယ်မြေလဲ မရှိတော့ဘူး ခု ကျွန်တော့်ဒီသားရဲ့ ဖေါ်ချွေးကြီးကလေး.. စားစရာ မရှိအောင် ဖြစ်နေပြီ၊ ကလေး ဒီအတိုင်း ကြည့်နေရမှာလား၊ ပြီးတော့..ဒီကောင်ကျွန်တော့်ဆီက ယူထားတဲ့ ငွေငါးထောင် အခုထိ ပြန်မဆပ်သေးဘူး၊ နှစ်နှစ်ရှိပြီ....
ဘိုးသီလ တွေဝေသွားရသည်။ အကယ်ပါတော့ သူ့တော်ဆိုက ဘိုးသီလရဲ့ ရွှေစားသား ဆိုလေမယ့် သားရင်း နှင့်ဘာမှ မခြားခဲ့။ သူ့ ဆင်ရဲပြီဆိုတော့လည်း.......

ဒါပေါ..ဘသိန်းမှာ ခင်ဗျာ မင်းလှယ်ချွန်လွှယ် လိုက္ကာ..ဒါလေမယ့် နှင်းရည် နဲ့ဇာစ်ဖော်ကိုကာစ်ကာကို ယူ.....
နှင်းရည်နှင့်ဦးသူတော်နှုတ်ဆိတ် သွားသည်...
က..ဒါဆို ဟိုဘက် ရွာသွားဖို့မယ်ပါဘသိန်း ကို ဘာမပဲ့ ကိစ္စလေ ရှိတယ်...
ဒီဘာကလေဗျာ.. ဘသိန်းသတ်တာထင် ရှားနေမှ ဘာမ၃ လိုက်ပါ မနေလေးပါနဲ့...
ဪ..မင်းအလှူ မယူရဘူး သူ တော်...
ကိုသီလ ထွက်သွားသည်....

ဒီမှာ နှင်းရည် - တစ်
လောက် တစ်ဝက်ဆိုလဲမယ်
ငါလေး တာကိုယူရမယ်.. ငါတို့
ကပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ရမှာ..
ဒီရေကန်ဟာ တစ်ရွာလုံးပိုင်
တယ်ဆိုတာ နင်သဘောပေါက်
ငါ့တော့ နား
မထောင်လိုက်တော့
ဒီမှာတွေ့လား...
ငှက်ကြီးတောင် ဓါးကို လက်သို့ ထိုးပြလိုက်သည်။
နှင်းရည်တော့ မပြောတတ်ပဲ မျှော်ကျော ချွန်းသွား၏...

နင်ဘာလို့ ရေချိုး
ဆိပ်ကို မလာတာ
လဲ နင်ရယ်...
ငါမလာ ချင်ဘူးဟာ
ငါသွားရင် နင့်မိုးလေးက
မဲ့ကျိန်ကျိန်နေတာ...
နောက်ပြီး ကာလသားလေး
တွေက ဒီမှာ ရှုပ်ရှ
ရှုပ်ရှနဲ့...
မဆို နင်တို့ဟာ
နဲ့စားနေလဲ ငါမကျော်
ရတော့ ငွေဘယ်က
ရမလဲ...
ဟောဟောဆယ်တော့..ခေါင်း
ရင်းအိမ်က ဗိုလ်ဗသာက ငါတို့နဲ့လာ
ရောစားတယ်၊ သူ့ပဲ ဆန်ဆီဆား ဟင်း
လျာကအစ ထောက်ပံ့တယ်လေ....
ကလေးတွေလဲ ကျောင်းဆက်ထား
ပေးတယ်......

ဪ.. ဓားပွဲဓား ဦးဝေသာက တော်သားပဲ....
ဤကောင် နီမှ ဆိုင်ပေးတာသိပေး မယ် ပြောတယ်..
ကောင်းပါတယ်.. ဒါနဲ့ နင့်အလေရော ဘာသတင်း ကြားသေးလဲ.. ခုဆို နှစ်လ လောက်ရှိပြီနော်....
ဟုတ်တယ်မှုံရွှား...အခုထိ အချုပ်ထဲမှာပဲ တားခံလဲ မရသေး ဘူး၊ ငါလည်း စိတ်ပူသလိုတယ် ဦးဝေသာ ကတော့ တစ်ပတ်တစ်ခါလောက် သွားတွေ့တယ်၊ ဦးဝေသာရဲ့ ကျေ ဇူးက မနည်းဘူး မှုံရွှား....

ဒါနဲ့-ဦးဝေသာ ရဲ့ မိန်းမနဲ့ကလေး တွေရော....
လင်မယား ရှိခဲ့ပြီ.. ကိုယ်ပါက ဆင်းသွားကြတာ ခုထိ ပြောက်လသောက် ဘူး....
တင်-ကံငါလဲ ကိုယ့်ဘက်ရွာသွား လိုက်ဦးမယ်...
နင်လဲ စလုပ် လေး ဘာလေးလုပ် ဦးလေ....
ဆဲ-ဘလုပ်ကိုစွ သွားမလို့ ကိုယ့်ဘက်ရွာက ဆရာကြီး ဘနမြို့ရွှေဖင်း ဆီမှာလေ...
ရှော်-လိပ်ဒေါင်း အလှူက သဘာ တော်ကြီး လာ...

ဟုတ်တယ်.. သူ့အိမ်မှာဆေး မြစ်တွေ၊ ဆေးကြိတ်၊ ထောက်တို မယ်ရှိပါ့ဟာ..လာခဲ့ ရှာဟ..
ကောင်းပါတယ် ဟာ... နင့်သတင်းကိုငါ တသသလိုမျိုးပဲကြားချင် ပါတယ်....
ကြော်... နှင်းရည် ရယ်...
နာမည်လေးကို ရေရွတ်မိတိုင်း ဓိရှင်ထဲမှာ
ဒေါးမြှုရပါတယ်..ချစ်တယ်ဆိုတဲ့အရာကို
သိရှိလာချိန်မှာတော့ ပိုင်ဆိုင်ရယူလိုမှုတွေ
ဟာ သောကစိတ်ကိုဖြစ်တည်စေခဲ့ပြီး...
ကိုဘသိန်းကို မှန့်စိမ်းသက်ပေမယ့် ကိုဘသိန်း
ရဲ့သမီး နှင်းရည်ကျတော့ ဘာကြောင့်များ
သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့မိပါလိမ့်နော်...
၂၈

ဗျို့...
ကိုသူတော်...
ဘာလဲဗျ
ကိုဝေသာရ...
မနေ့က... ကျွန်တော်မြို့ကိုသွား မြို့ကိုဘသိန်းနဲ့ သွားတွေ့တယ်...
ဟဲ့ဘာ ဖြစ်လဲ..
သူ့ကျွန်ကို ရှာလဆိုရင်ပြန် တော့မယ်ဗျ...
ထောင်ကျမို့ မှားပါတယ်..
တေလေ... ဂ တရားလိမ္မာ.. တမွန် တရားတကျိုးဖြစ်ရ မှာပေါ့....

ဒါနဲ့.. နှင်းရွှေ တစ်ယောက်ကျော် အိမ်ကိုလာမယ့်ဟာ ဘယ်ရက်ကျော် မြို့မှ....
ဘယ်ယူတော့မလဲဗျာ တစ်ခါတစ်ခါလေမှ ဆင်ဖျားက တစ်ဆယ်သား နှစ်ဆယ်သား လောက်လေးကို.. ဆင်ဖျားကျ တော့ တစ်ရွေး တစ်ရွေး လေးငါး ကြိုက်ပြီးသာရတာပဲ...
မယူချင်နေလေ ကျုပ်သဘောကျသလောက် လေးတော့....
၃၀
ကိုဘသိန်း ဆိုးလေမယ် သူကလေးတွေက သူ့လောက် မဆိုးကြပါဘူးဗျာ.. သူနဲ့တော နဲ့စုခုဆိုနှင်းရွှေသိကိုလာခဲ့မ ကို အစစအရာရာ ကျွန်တော် ပဲ တာဝန်ယူထားရတယ်..
ကောင်းတာ ပေါ့....